

AFTONBLADET

1 2 3

Textstorlek:

Protestgrupp i Alby kräver folkomröstning om kommunens utförsäljning av deras hem

Ni ser det högt ovanifrån. Kommer kanske inte att förstå allt. Där utifrån. Det är svårt att komma igenom allt brus och alla bilder som klistras på oss. Men vi vill att ni lyssnar. Vi har skrikit tills våra lungor tömts. Ingen luft kvar. Hesa röster.

Alby, förra året. Tre arkitekter går bland husen. De mäter, värderar, diskuterar, räknar ut. De pratar inte med oss. De undviker våra blickar. De skriver ihop en rapport. Strategiska beslut för AB Botkyrkabyggen.

Under sommaren hör vi rykten: Ska husen säljas? Rivas? Vad händer? I september blir vi kallade till ett informationsmöte. Vi är spända, oroliga. Vi sitter i en skolmatsal och får veta att våra hem ska säljas till en privat hyresvärd. Lägenheterna på Albyberget är de första som ska privatiseras. De är de mest attraktiva för köpare. Utifrån.

Lägenheterna uppe på kullen. Ser ni dem? Vi kallar de husen för vårt Beverly Hills.

Alby Hills.

Hemma.

Mamma frågar vilka köparna är. Hon vill kolla om de är prickade av Hyresgästförningen. Men deras identitet är hemlig tills köpet är genomfört. Morfar ställer sig upp och frågar vart han ska bo om den nya värden höjer hyran. Inget svar. Syster skriker att det som händer är orättvist. Bror reser sig tyst och lämnar salen. Vi som stannar hör folket från bostadsbolaget tala och vi förstår. Efter livstider i Sverige har vi lärt oss att lyssna:

"Vi måste stärka bolagets kapital för att kunna bygga nytt och attrahera människor utifrån, med starkare kapital".

Vi sitter i den där skolmatsalen och får höra att vi måste spädas ut, integreras, blandas ut. Vi räknas inte.

Alby. På andra platser känns det som att vi måste kolla oss över axeln hela tiden. I Alby hälsar vi på alla. Om vi går ensamma på kvällen sätter vi på oss hörlurar, höjer volymen till max och tittar upp på månen över husen. Om vi känner för det.

Vi vill inte flytta så att "kapitalstarka" människor ska kunna flytta in här. Duger inte vi?

Trötta på att inte räknas.

Vi ville bara leva våra liv här.

Vi knackar dörr. Vi står på torget och rycker i folk, väcker dem ur koman. Vi samlar in namnunderskrifter för att kräva en folkomröstning om försäljningen. Syns vi? Utifrån?

I mitten av februari får vi ett samtal av en vän som berättar att bostadsbolaget har ringt. Hon ska visa upp sin lägenhet för de som kanske kommer att bli våra nya hyresvärdar. Vi vill träffa dem.

Köparna. Vi vill att de ska veta att fyratusen människor har skrivit på protesten mot affären som håller på att göras upp över våra huvuden.

Vi köper bullar den morgonen. Vi tänker bjuda på dem när vi möter köparna. På väg till mötesplatsen uppe på berget får en av oss ett sms: "Hallå, poliser är överallt här uppe, jag tror de väntar på att ni ska dyka upp".

Poliser? Vi är mammor, gravida, ungdomar, familjer. Vi är kanske femton personer som går där. Vi har skrivit ett tal också, en av oss har papperen ihopvikta i handen.

Vi tittar upp mot höjden och ser piketbussar cirkulera mellan husen. Vet inte om vi ska bli rädda eller skratta. Möter närpolisen i backen. Här i orten kan alla polisernas förnamn och de kan hela våra namn, efternamn, var vi jobbar, var vi bor – vår vardag är en ständig REVA. Hälsar. En av oss visar upp påsen med fika. "Tror ni att vi ska stena folk med bullar eller?"

Poliserna följer efter oss när vi går mot den första lägenheten. De säger att det finns en hotbild. Folk som har skrivit på vår namninsamling står och tittar ut genom sina fönster, ut i vintermorgonen. Vi vill inte att de ska se oss förföljda av poliser och få känslan att politik är farligt, förbjudet, att Sverige är som diktaturerna som många av våra föräldrar flytt ifrån.

Inne i lägenheten som ska visas hör vi ett surrande ljud. Tittar ut. En polishelikopter glider över höghusen, kommer vid ett tillfälle så nära att ljudet får fönsterglasen att skaka.

Inga köpare dyker upp.

Vi går till nästa lägenhet, och nästa. Poliserna går hela tiden efter oss. Då och då rapporterar de i radio var vi är. Vi börjar fatta att de på något sätt samarbetar med bostadsbolaget, att köparna slussas undan från de lägenheter vi går till. Till slut ger vi upp. Då träffar vi en granne som berättar att i hans lägenhet har de faktiskt varit och tittat, fotat och mätt.

Vad är det för skuggor som rör sig här? Inuti demokratin? Varför anmäler kommunen vår aktion till polisen? Varför saboterar de för en grupp hyresgäster som bara vill träffa människorna som tänker köpa deras hem? Hur kan det vara förbjudet att vilja visa sitt ansikte och säga: "Det är oss den här affären handlar om. Vi har liv och kroppar och egna tankar?"

Vi är ett korn i ett hav av orättvisor. En berättelse av många. Politiker verkar se sig själva som affärsmän eller ingenjörer som styr en apparat. Affärerna måste rulla, apparaten går inte att ändra. De skakar hand med fastighetsspekulanter i palats av glas. De skriver under kontrakt i stängda rum. De äter middag tillsammans. Där ute, på utsidan.

När vi som berörs av deras beslut ställer oss upp och säger att allt inte kan vara till salu, att deras beslut är fel, då är allt som hörs en sorts ... störningar. Vi som inte håller med blir sedda som barbarer

som inte förstår systemet. Vi skriker tills våra röster brister men allt som hörs är brus.

"Allt är inte till salu!"

Sprickor i glasskivan.

Det enda som händer om vi skriker tillräckligt högt är att polisen kommer för att se till att det ändå inte hörs.

Hesa röster. Det är vi som vuxit upp här. Det är vi som har gått på Albys gator. Vi har lagat mat i våra hem, hängt i vårt centrum, pratat med grannarna i vår port. Nu ska kommunen sälja bort vårt tak över huvudet "för att göra Alby bättre". Men det är vi som är Alby. Polisen kom inte för att vi gjorde fel utan för att bostadsbolaget gjorde fel. Politiker och de som sitter i styrelserna till kommunala bolag är inte ansvariga inför aktiemarknader eller några andra. De är ansvariga inför oss. Vi är folket. Vi är fyratusen personer som säger det här. Vi finns. Vi kommer att stå där på torget nästa helg också med våra namnlistor och vår popcornmaskin – alltså vi har en popcornmaskin också, det glömde vi nästan nämna mitt i allt det här med polishelikopter och kapitalet.

Det är vi som är Alby. Vi har aldrig räknats så nu har vi börjat räkna oss själva. Vi är fyratusentvå personer som säger detta nu.

Fyratusentre. Fyratusenfyra. Vi finns.

Och Alby.

Är inte till salu.

Maria Afram
Angelina Younam
Gabriela Varas Stancovich
Emma Dominguez
Tommie Morales
Yrsa Rasmussen

Med flera från Alby är inte till salu

Alby är inte till salu slåss mot kommunens planer med banderoller och namnlistor.

-

Vill du ge Alby ditt stöd - skriv på här!

Utskriftsdatum: 2013-08-28

Publicerad: 2013-03-13

Webbadress: <http://www.aftonbladet.se/kultur/article16406571.ab>

Tipsa oss!

MMS & SMS: 71000

Mejla: tipsa@aftonbladet.se

© Aftonbladet

Ring: 08 - 411 11 11